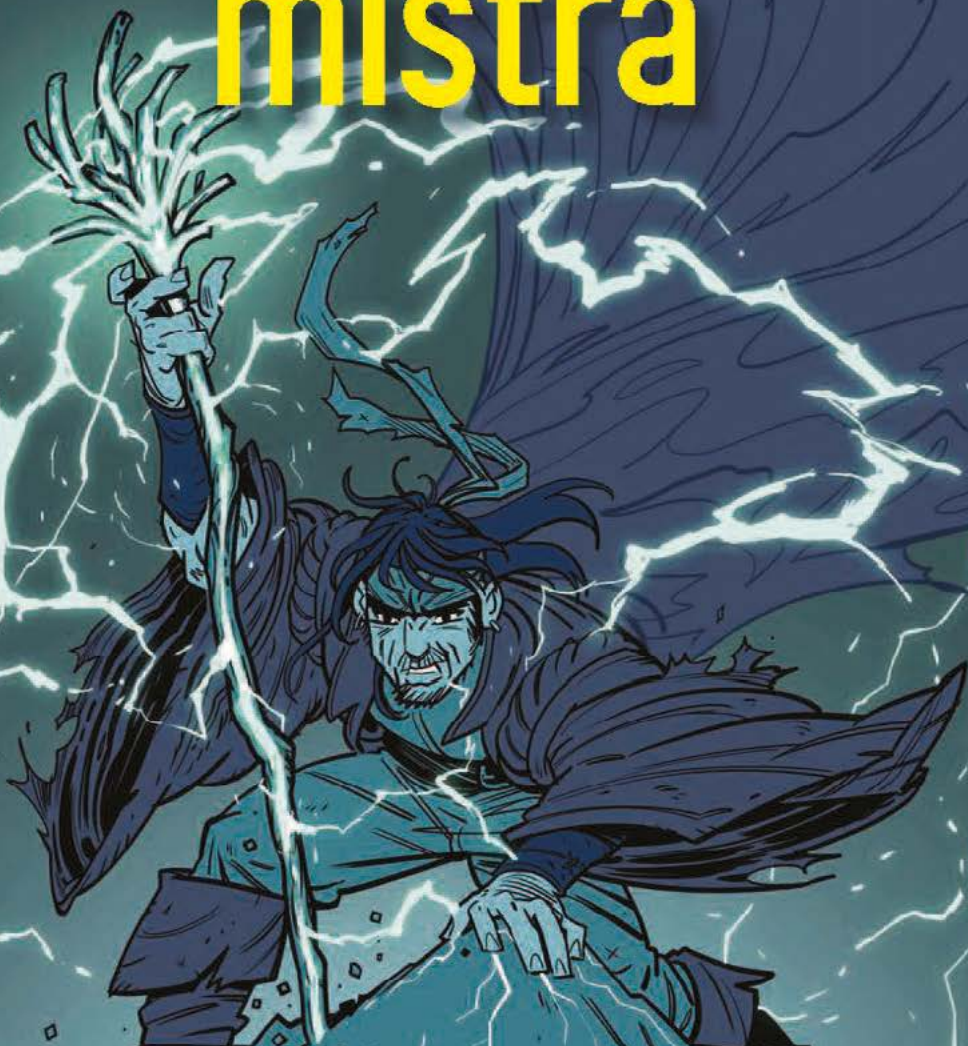

DAVID JAN ŽÁK

Zrození mistra

Ze světa Trombů

ALBATROS

Zrození mistra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

David Jan Žák

Zrození mistra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zrození mistra

Ilustroval Viktor Svoboda

DAVID JAN ŽÁK /

Zrození mistra

Ze světa Trombů

ALBATROS

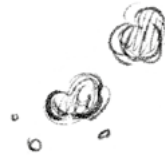
© David Jan Žák, 2026

Illustrations © Viktor Svoboda, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08097-0

ISBN e-knihy 978-80-00-08102-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Drápela

Drápela byl drobný, nenápadný zlodějíček. Dnešní den nemohl pojmenovat jinak než den blbec. Naplánovaný lup se mu nevydařil. Nejdříve zkoušel štěstí uvnitř hradeb královského města, jenže už předem cítil šimrání v zátylku, a to nevěstilo nic dobrého. Nedařilo se. Málem ho odhalili, když chtěl na ulici obrát podnapilého kupce, a v hospodě U mravence měl při kartách co dělat, aby utekl přes kuchyň zadním východem. V rukávu skrytý dračí trumf nějakým nedopatřením vyklouzl a všem bylo jasné, jakou hru tu s nimi Drápela válí. Div že mu nevyprášili kožich. Cinklé karty drakolistů se rozletěly po podlaze, převrácené dubové lavice s rachotem dopadaly hned za nimi a dusot několika párů nohou slyšel až příliš blízko za svými zády. Prostě se rozhněvaní karbaníci pustili za hubeným podvodníčkem, aby mu dali za vyučenou.

„Krandanátku, hošani, neblázněte, dyť jsem taky jenom člověk!“ vykřikl Drápela, ale karbaníky jeho příchýlnost k lidskému rodu neobměkčila.

Jakmile ramenem rozrazil nízká dvířka a ucítil chladný noční vzduch, na nic nečekal a bez ohledu na překážky vlétl do tmavého dvorku. Musel nakonec přelézat přes plůtky zahrádek, vyhýbat se kamení, co po něm hráči házeli do tmy, a šplhat po střeších a skákat jak nějaká veverka, přidržovat se napůl ztrouchnivělých okrajů trámů čouhajících do prostoru, a jednou dokonce přistát v kupě hnoje navrstvené vedle stájí. Zmizel až v pokroucených uličkách Myší díry, kde zalezl k oprýskané stěně a schoulil se mezi sudy od zelí. Páchlo příšerně. Jenže on potřeboval vydechnout.

„Jejdanánky, to bylo o fous,“ ulevil si a zavřel oči jako malý kluk, co si myslí, že tím dokáže zmizet.

Když je otevřel a rozhlédl se, dostal nápad: vnikne do nízkých rybářských domků u nábřeží a prohledá sklepy.

„Přeci neodejdu s prázdnou,“ řekl si. Nemohl tušit, jaký dopad na jeho budoucí život to bude mít.

Do jednoho z domků vklouzl úzkým otvorem, co se černal z úrovně uličky, mříž byla natolik zrezivělá a zašlá, že se dala snadno odstranit. Byl zvyklý se pohybovat ve tmě a připomínal tak krtka, který s neomylností sobě vlastní vycítí žížalu přes vrstvu černé zeminy. I on věřil, že sklep ukrývá poklady, co zpříjemní jeho už tak chabý jídelníček.

Křesadlo měl vždy u sebe v koženém váčku i s kusem troudu. Po hmatu našel uštípnutý kus placatého kamene, který vypadl z dlažby, na něj dal hrudku troudu, a vykřesat pár jisker už pro něho nebyl žádný problém. Když plamínek ozářil sklepení, opatrně po zemi posbíral kousky slámy, válely se tu, dokonce našel i pár klacíků, které musely vypadnout z proutěných košů rybářů, a plamen zesílil.

O toho chláпка ležícího v bezvědomí, který zřejmě dostal pořádnou ránu do hlavy, zakopl Drápela za rohem.

„Krindanátku pomazanej, dyť ten mužíček je celičkej zcepenělej. Aby si snad někdo nemyslel, že jsem ho do tý kebule bacil já!“

Překulil se přes mrtvolu, div že udržel placák v ruce a zachránil svou uměle vytvořenou lampičku, když vtom tělo zasténalo.

„Božíčku, ještě dejchá. A co to má na sobě za haděrky?“

Zlodějček si všiml zvláštního oblečení. Něco takového nikdy v životě neviděl. Křiklavě barevné cosi nebylo ani kabátcem, natož košilí, modré vyšívané kalhoty, a ty boty! Jak se ševci mohlo podařit na ně nanést silnou vrstvu bílé barvy a ve třech pruzích zářivě modrou?

„Takový botičky nikdo široko daleko nemá. Co kdybych si je půjčil? Třeba mi sednou jak ulitý.“

Jenže zahlédl nad tělem toho divného chlapíka regál a v něm úplně poklady! Naložené ryby v kamenných nádobách. Jídlo zvítězilo nad zvědavostí.

„Drápelíčku, ty chlapáčku, slintáš jak pejsek, co zahlíd kousíček žvance!“

Nadzdvihl víko a už cítil vůni octového nálevu. Jednu rybu vzal za ocas, chutnala báječně. Narychlo povečeřel a přemýšlel, jak to udělat, aby byl schopný odnést víc jak jeden hrnec, když tu se ten dole pohnul a zaúpěl. Doširoka otevřenýma očima zíral přímo na Drápela a bylo jasné, že je v šoku. Celý se roztrásl.

Drápela mu pomohl do sedu, záda opřel o regál. Napadlo ho, že by mu dal čichnout octa, to ho jistě probere úplně. A tak odložil víko a jeden z hrnců přisunul blíž. Hlavu svého neznámého společníka strčil dovnitř.

Nemusel čekat dlouho.

Muž se otrásl a prudce zaklonil hlavu, až se zátylkem praštil o polici. A byl by býval zas upadl do mdlob, kdyby ho Drápela nepropleskl po tvářích. Prostě mu dal pár facek.

„Tohle je, mužíčku, ta nejlepší medicína, co znám.“

Drápela se zasmál a vzal si další rybu. Nabídl i sedícímu chlapíkovi. Ten se pravou rukou držel za tvář, asi ho facka pořádně štípala, pomyslel si zloděj. Chlapík se na rybu díval, jako by něco takového spatřil poprvé v životě. Drápela se rozchechtal naplno.

„Krindanátku, panáčku, musíme odtud zmizet!“

Drápela nabyl dojmu, že narazil na kolegu, taky zloděje, který nejspíš dostal ránu do hlavy, a majitelé domu tu nechali bezvládné tělo, aby je ráno předali drábům.

„Tak pojď už! Než nás tu najdou. Božínku, božínku!“

Jenže muž nereagoval. Buď ohluchl, nebo vůbec netušil, co Drápelova slova znamenají.

A tak se Drápela sehnul, pomohl mu vstát a posunkem hlavy ukázal do chodby. Jednou rukou podpíral zraněného a druhou držel kámen se skomírajícím plamínkem.

„Kolegáčku, kolegáčku, ta rána do hlavy ti teda dala zabrat.“

Bezejmenný

Bezejmenný, jak si toho podivného muže pojmenovali, spal po ranhojičově odvaru celé čtyři dny v kuse. Drápela nenapadlo nic lepšího než ho odvléct uličkami města přímo do Doupěte, kde sídlil cech zlodějů, a předal ho jejich náčelníkovi Chromému. Chromý se mračil tak, až dostal Drápela strach a hájil se:

„Chromičku, šefičku, dyť je to kolegáček. Úplně pomlácenej! Přece jsem ho nemohl nechat oprátce! Nebo snad jo?“

Na to ho ale náčelník vyhodil ze dveří a pohrozil Drápelovi pěstí. Pak ovšem dveře zas otevřel, aby mu přikázal, ať rychle přitáhne ranhojiče. Nejlíp Zuntýcha, ten skoro nikdy nespí a umí držet jazyk za zuby.

Když se nemocný konečně probral, civěl na ně jako zjara a nemluvil. Na všechny otázky zůstal dlužný odpověď, a tak ho na nějakou dobu nechali být. Drápelovi ale vrtalo hlavou, proč u toho chlápka vysedává Chromý celé hodiny. Sám velký náčelník zlodějů? Vždyť o tom člověku nic nevědí! Ani co by se za nehet vešlo.

„Krindanátku, krindanátku, jestli ho náš šéfík odněkud nezná.“

Drápela několikrát svého velitele přistihl, jak sedí u Bezejmenného a vypravuje mu celou historii cechu, o svých vítězstvích i zklamáních. Když se jednou Drápela přece jen osmělil a zeptal se, Chromý nepřítomným až zasněným hlasem odpověděl:

„Připomíná mi syna.“

Dál už Drápela raději mlčel, protože věděl, jak těžce nesl jejich náčelník ztrátu syna před pěti lety. Zabili ho během šarvátky kousek od Lampárny. To ještě v ulicích zuřil boj jejich cechu s Drtičovou bandou, ty doby už byly našťestí pryč. Zloději Drtiče rozdrtili, jak mezi sebou Drápela s kamarády vtipkovali. Těch pár chlapů, co zbylo, se buď přidalo k jejich cechu, nebo zmizelo pryč z města.

Mezi těmi, co se přidali, byl i dlouhán Kejhil, se kterým Drápela trávil nejvíc času a mnohdy podnikali akce společně. Nakonec se stali nerozlučnou dvojkou. Chromý jim dvěma dával stejný úkol, protože

mu bylo jasné, že odtrhnout je od sebe, to by nesvedl ani ten nejsilnější kůň, natož člověk.

„Tady je seznam. Tyhle všechny lektvary do půlnoci přinesete! Jasný?“

„Jasný, šéfe!“ vykřikl Kejhil a zasalutoval.

„Jejdanánku, kde to všechno máme pobrat?“ zeptal se Drápela.

„To je na vás!“ zahřímal Chromý. „Mažte!“

Tak mazali.

Bezejmenný ležel a pozorně sledoval starého muže, jehož bílá hříva padala přes ramena až na záda a stejně tak bělostný plnovous zakrýval starcova prsa. Poslouchal jeho drsný hlas, co se podobal bouřícím peřejím a hukotu vodopádu. Bezejmenný mu nerozuměl, neznal tenhle zvláštní jazyk, plný nakupených souhlásek, zvučných er a syčivých es. Ale přesto bylo cosi naléhavého, co se mu Chromý snažil říct. Cítil to. Celé dny poslouchal, aniž by znal obsah. V noci se mu o starci zdálo. Jeho vypravování se proměňovalo v obrazy a on jako by nahlédl za oponu slov. A pak jedné noci porozuměl. V tom snu viděl celé dějiny města, království Meče a slz i samotného cechu zlodějů. Jen jeho vlastní život mu zůstával skrytý v husté mlze. Tak rád by jí pronikl, jen netušil jak!

Němý

Výcvik Bezejmenného, kterému nakonec všichni začali říkat Němý, dostali na starosti Kejhil s Drápelou. Náčelník jim dal za úkol, aby ho naučili nejen řemeslu, ale i bojovým uměním s chladnou zbraní i bez ní. Osobně dohlížel, udílel pokyny, usměrňoval.

„Ručíte mi hlavou, vy dva zmetci, že se mu nic nestane. Pamatujte si, pomáháte mu, jako by se jednalo o moji vlastní krev. Jasný?“

„Jasně, Chromej, dáme na něj bacha,“ zařval dlouhán Kejhil. „Ale do těla dostane tak jako tak. A večer padne do postele zmodrované, že nebude vědět, čím je. Cha, cha!“

„To rád slyším.“

„Kejhiláčku, kamarádíčku,“ zaškemral Drápela, „ale něžně. Nesmíš mu zlámat ani kůstku!“

A Němý od rána do noci běhal, šplhal po stromech a střechách, učil se lézt po stěnách vysokých staveb i skal za městem, jeho tělo sílilo, bylo ohebnější než kdy jindy, a zároveň umdlévalo po celodenní dřině, že nakonec opravdu netušil, kde je a kým je. Vzpomínky na minulost se vypařily a existovala pro něho pouze přítomnost.

Jen v horečnatých snech blouznil o předchozím životě, o jiném světě, po kterém jeho já tak úpěnlivě volalo.

Bylo jasné, že lidem kolem sebe rozumí, na všechno reagoval gesty a posunky. Nikdy ovšem neodpověděl. Zatím nepromluvil.

„Aspoň že není hluchej,“ utrousil Kejhil v jedné z přestávek.

„Jo, to jo, Kejhiláčku, máš úplnou pravdu,“ přitakal Drápela, „a že neztratil chuť k jídlu, jejdanáčku, to by byl průšvih. Ten hošan toho spořádá víc než my dva dohromady, šmankote, jako kdyby ho předtím mučili hlady.“

„Jenom bohové vědí, jak dlouho sem cestoval,“ pokýval hlavou Kejhil a začal brousit nůž. „Musí bejt z velký dálky. Nikdy jsem nikoho takovýho neviděl. Vypadá i jinak než my, je vyšší, a to já nejsem žádněj

zakrslík, o hlavu převyšuju vás všechny. Jenže tenhle,“ pohodil hlavou k Němému, který právě urval další stehno pečeného divokého krocana, „vypadá vedle nás jak skalní obr. To byl šéfův synek taky takovej?“

„Krindanánku! Neřvi tak! Pěkně potichoučku. Byl i nebyl,“ odpověděl opatrně Drápela a rozhlédl se, jestli je někdo neposlouchá. „Kejhiláčku, kamarádíčku, von měl taky takový oči. Úplně modroučkový, a přitom mu na hlavě rostlo krkavčí hnízdečko a fousky mu rašily černoučkový jak noc. Já osobně,“ ztišil hlas, „si myslím, že v něm náš Chromoušek vidí svého synáčka díky těm kukadlům. Nikdo v království nikdy neměl takový, tedy kromě Němýho, náčelníčkova syna a...“ zakuckal se.

„A?“ Kejhil na něho upřel své tmavě hnědé oči.

„A tý miloučkový čarodějnice.“

„Jaký čarodějnice?“ Kejhil začal být netrpělivý.

„Tý, co si ji Chromoušek přitáh z říše Bön. O tom se tady nesmí ani špítnout, jasný? O tom, že byl náš staroušek za Horou převisu. Tenkrát sem dorazil jako úplnej zelenáček, to já ještě roztáčel káču, ale můj tatíček, dají mu Bohové slávu, byl první, kdo se s ním potkal. Říkal tenkrát: Tenhle chlap bude jednou něco znamenat, je dobrý se ho držet. A měl pravdu pravdoucí, ten můj tatíček. Chromoušek se hodně rychle vyhoupl do čela cechu a drží se a drží. Nikdo z mladíčků si ani netroufne ho vyzvat na souboj nebo si na něj počkat ve stínech a bodnout ho do zad. Jejdanáčku, taky aby! Tohle by si nikdo nelajzнул, navíc, nikoho lepšího tady nemáme. Je ostroučkej, ale umí mít i pochopení. Není to žádnej tyran, profík na svém místečku. Starostlivoučkej, i toho nejubožejšího zlodějíčka z ulice přijme do tý svý běloučký náruče. Jeho plán nikdy neselhal, vypadá to, jako by se uměl dostat, kam se mu zamane, božínku, žádněj zámek před ním není v bezpečí. A navíc ví, komu je možný brát, a koho nechat v klidánkově. Říká, že si vždycky ty nejbohatší trochu podojíme. Má u všech respektíček, u zlodějíčků, mordýřů i nájemnejch zabijáčků. A to se počítá.“

„To jo,“ zahuhlal Kejhil. „Takže oči, oči ze západu, zajímavý.“

A přišel den, kdy měl Němý nastoupit do práce a pokusit se o svou první loupež. Doprovázet ho měli jen Drápela a Kejhil, nikdo jiný. Vyrazili odpoledne a skoro dvě hodiny, přilepeni ke střeše domu naproti hostinci U mravence, vyčkávali na znamení. Zdola z ulice vypustil Hejsek havrana, který dosedl na střechu, chvíli hopkal sem tam, aby nakonec ze zobáku upustil stříbrňák. Ten se skutálel přímo k Němému.

Muži vyrazili. Němý vpřed a Drápela směrem k věži, zatímco Kejhil se přesunul dál vpravo, aby měl lepší rozhled po ostatních střechách, dvorcích a nejbližších oknech.

Němý se přidržoval dřevěných šindelů a pomalu postupoval vpřed.

Přeleze jen na druhou stranu, přeskočí na vedlejší dům hostince, přehoupne se přes okraj střechy do nejvzdálenějšího okna. Okenice by měly být otevřené, aspoň to tvrdil Hejsek, co v hospodě naléval a roznášel hostům jídlo a pivo, cechu zlodějů dával tipy. Vždy si hosty omrknul, většinou obchodníky a kupce, někdy poutníky, co smrděli grošem, ti ho nezajímali. Často dokázal odhalit, že tulák není tulákem, jen se maskuje. Táhleten chlápek v tý hrozný zelený čapce právě obral v karbanu půlku štamgastů a má teď nabitou kapsu. Sotva se valící balík že prodal ve městě většinu látek z jihu a chce už odjet s pěkně tučnou sumičkou zpátky do Kłacka ke svý starý a pěti dětem.

Dnes v podvečer od Hejska dorazil vzkaz.

Pokoj vlevo nahoře, ten nejlepší, co tady mají, si prý na jednu noc zaplatila dost zazobaná ženská, nejspíš šlechtična, která cestuje inkognito, se severským přízvukem a rouškou přes tvář, takže nikdo zatím netuší, jestli je to stará, ale dobře zachovalá baba, nebo mladá slečinka. Hlas má podivný, chraplavý, jako by jí dělalo problémy vyslovit každé slovo.

„Její lidi obsadili celý nejvyšší patro a dole u výčepu zevlují ranaři, co se tváří jak vobyčejní koňáci, ale z ksichtů jim čiší něco úplně jiného,“ vykládal Hejsek vzrušeně. „Jsou to osobní strážci, žádní zelenáci, a jeden z nich furt dřepí před jejíma dveřma.“

S večerem ovšem žena ve společnosti své osobní strážce zmizela v uličkách Hrachovce, hlavního města království. Hejsek zaslechl, že se má setkat s paní Swende, ženou nejvyššího radního Kruma, který byl šedou eminencí, co tahá za nitky a manipuluje i se samotným králem Bloomem. Stihl mrknout i na jejich koně, samí šlechtění hřebci ze severu, ta nejlepší a taky nejdražší plemena. Nemluvě o kožených sedlech z nejkvalitnějšího materiálu, zřejmě z horských jaků, některá vykládaná polodrahokamy. Ta ženská se vůbec nesnaží zakrýt, že patří k severské smetánce.

„Její muž musí bejt pěkněj pracháč, možná přímo z Arthämský pevnosti jednoho ze stínových Starců,“ nechal se slyšet Hejsek, když Němému předával instrukce. V tu chvíli mu na ruku dosedl černý havran, otřel si zobák do chlapcova rukávu a krátce zakrákoral. „Dám ti znamení, tady můj miláček ti přinese stříbrňák, pak je vzduch čistej, kdyby ze zobáku pustil měďák, znamená to, že se něco zvirtlo.“

Němý se ohlédl, věděl, že vlevo pod věží leží se svou kuší Drápela a vpravo mu kryje záda Kejhil. Pokud se tu někdo objeví, postarají se o něho. Tenhle kšeft jim nikdo nepřekazí. Hejsek viděl, co viděl. Nesl té paní večeri přímo do pokoje, požádala o to. Na truhle, hned pod oknem, měla složenou toaletu a na ní své šperky. Jenom mrknul a jeho odhad byl, že musejí mít cenu stáda koní. Nic takového nikdy neviděl. Na posteli se jí válel vysypaný váček s penězi, samé pravé zlaťáky, žádná měď. Kdyby jen ukročil stranou a nenesl ták s vínem a pečenou zeleninou, mohl si jich pár šlohnout sám.

„Jo, další podivnost! Ta ženská nežere maso. Pečení odmítla. Prostě chtěla jenom vařenou pohanku a pečenou dýni, mrkev a další ty věci, co baští leda tak kozy a chudina. Za to ale platí, jako by dostávala nadívaná holoubátka nebo křepelky. Jenom mně dala diškrece, o jaký se mi může leda tak zdát. Prostě se to kolem ní jenom leskne a cinká. Když o něco přijde, ani si toho nevšimne.“

Vědma

Němý už sešplhal po střeše dolů, rozhlédl se a skočil. Byl oblečený v přiléhavém černém trikotu a upnutých kalhotách. Na ruku měl nasazené drápy, které mohl zaseknout při lezení do dřeva, a boty namazané smolou, aby dobře přiléhaly na došky a neklouzaly. Obličej měl zamazaný popelem smíchaným s olejem a černou hlínou. Svítily jen oči díky bělmu. I ty ale hned zakryl jemnými tmavými žíněmi, přes které bylo dobře vidět. Používaly se prý na severu proti sněžné slepotě.

Vyhoupł se do okna, opatrně rozevřel okenice, naklonil se dovnitř. Místnost se ztrácela ve tmě. Bylo tam ticho. V Němého hlavě se ovšem ozval vnitřní hlas, spíš zašeptal varování. Chromý ho na to upozorňoval, ten hlas má svůj význam, je dobré mu naslouchat. Ne každý zloděj to ovšem zvládne. Než se nad tím mohl zamyslet, už vklouzl dovnitř jako úhoř. Žíně zakrývající oči se posunuly k čelu, připomínaly teď čelenku. Rozhlédl se. Místnost byla plná dámských šatů, rozvěšených, kde se jen dalo. I v tom šeru zářily barvami, zlatým vyšíváním, brokáttem. Na lůžku s nebesy ležel poklad. Šperky, rozházené zlaťáky, jen po nich sáhnout a cpát do tlumoku, který měl s sebou. Jenže on se jich zatím nedotkl, pozoroval, hledal nástrahy. Nemohl se zbavit pocitu, že vlezl do nastražené pasti. Všechno bylo zatím až příliš snadné, nezvykle na dosah. Sice tu byl sám, ale jako by mu někdo dýchal přes rameno, jako by byl sledovaný neviditelnýma očima. Věděl, že stačí jediný špatný pohyb, našlápnutí, a klec spadne. Opatrnost a klidná mysl, heslo, které mu Chromý vštěpoval. Nikdy si nemůžeš být jistý, o jakou past se jedná, vždycky se chovej, jako bys v ní byl, abys nespustil její mechanismus! To Chromý říkával. Měl dost vlastních zkušeností. Němý stál na místě a tiše dýchal, zklidnil dech hlubokými nádechy a dlouhými výdechy, díval se. Ta situace, v níž se ocitl, se mu nelíbila. Veškeré bohatství tu bylo vystavené až moc okatě. Nezkušený zloděj, příliš netrpělivý a hamižný, by se na zlato a cennosti vrhl, přestal by myslet, ztratil by hlavu. Poklad byl rozházený s podivnou nedbalostí a nahodilostí, která

sama o sobě vzbuzovala v Němém podezřívavost. Ne, není to náhodné, každý předmět, každá drobnost tady má svůj účel, svou vnitřní logiku. Nejspíš je pod přehozem nastražený jakýsi spouštěč, který odebráním sebemenšího předmětu cvakne a uvězní ruce zloděje do kleští, možná i celé jeho tělo, může ho zabít přesnou střelou s otráveným hrotem, může ho zadusit, setnout hlavu, urvat ruce, naprosto znehybnit... V čem je tedy problém? uvažoval Němý v duchu. Co jsem přehlédl? Kde je vraždící mechanismus ďábelského stroje? Cítil se jako myš chycená do klece, v níž leží velký voňavý sýr. Jakmile se myš dotkne sýra, buď se otráví, nebo ji zabije to, co je pod sýrem. Možná ale smrtící mechanismus visí nahoře, u stropu, možná je v konstrukci postele, v nebesích, možná u okna, nebo u dveří? Naklonil se, aby lépe viděl, a v tu chvíli jej ohlušila rána.

Okenice se samy od sebe zabouchly. Železné tyče mříží zacvakly a zahryzly se do stěn. Do dveří se zakously ocelové závory a zapadl zámek. A on se ocitl v naprosté tmě, která ho na několik vteřin oslepila. Udělal chybu. Váha jeho těla, přenesení váhy na jednu nohu, to, že se předklonil, změnil těžiště...

„Čekám - tu - na tebe.“ Ženský hlas byl opravdu podivný, zastřený, až hrubý, slova se táhla jak tekoucí smola, neochotně. „Jsi - opravdu - Němý?“

V tu chvíli ho oslepilo světlo a zabodlo se mu do očí. Musel si je zakrýt rukou. Nevěděl, kde je zdroj toho světla, jako by zářilo odevšad a odnikud zároveň, jako by ani nebylo z tohoto světa. „Karty - mi tě - odhalily, vysoká - arkána, jenom občas - neříkají - celou - pravdu. Nejsi - z našeho - světa, tam, odkud - pocházíš, ti - šlo - o život - a tromby...“

Napila se z poháru, co stál na stole. Němý zamžoural a spatřil ji, seděla, nohu přes nohu, a sledovala ho pohledem kočky na lovu. Teď už si opravdu připadal jako malá šedivá myš. Až teď si ji mohl pořádně prohlédnout, protože její paže zastínila lampu a světlo v místnosti zmírnilo svůj žár.

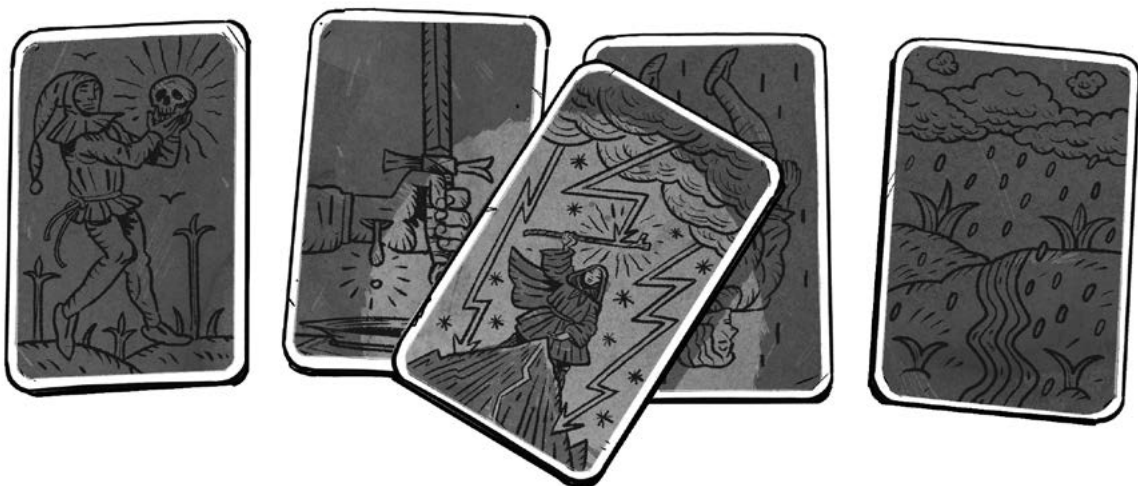
Němý, překvapený náhlým zjištěním, že před ním sedí pohledná mladičká dívka, které nemůže být víc než sedmnáct let, vstal z podlahy, kam upadl leknutím, a přistoupil k ní. Usedl na lavici u zdi a opřel se loktem o desku stolu. Seděli teď naproti sobě.

„Na, - napij se - se mnou. To - víno sice - za moc - nestojí, ale lepší než to, čemu - říkají voda,“ řekla dívka a začala míchat balíček karet.

Na jejich rubu byl vyobrazený zvláštní ornament a uprostřed něho dračí hlava. Když měla karty srovnané a připravené k odhalení věštby, vzhlédla a její pronikavý pohled se do Němého zakousl.

„Co - zíráš? Tos - nikdy neviděl - vědmu? No, - asi - ne. Tam u vás magie moc - nekvete.“

Před sebe na stůl vykládala jednu kartu za druhou, až z nich vytvořila kruh.

„Přemýšlíš, jak - je - možné, že - sedím tady, - místo, abych - byla se svými - muži a - klábosila s nějakou - místní - zazobanou - husou. Poslala - jsem svou - pobočnici, tu - tyhle hry - baví. Já bych - se unudila k smrti.“

Zavřela oči a vytáhla z balíčku jednu kartu, kterou vložila doprostřed kruhu.

„Bohové - se o tebe - zajímají. Teď - zjistíme - proč. Poslali mě sem přímo - z Arthāmu, horského - kláštera, tam - je zdroj - magie, vyvěrá - ze skalní - průrvy. Bohové - hrají své vlastní - hry, to - oni - rozhodli, aby tě - víry - zanesli sem. Máš - tu - úkol.“

A začala obracet karty.

„Přijmeš – novou práci, – čeká tě – velká změna. Budeš – rozhodovat o životě – a smrti. Staneš se – prodlouženou rukou – oklamaneho – a klamajícího. Tvůj – život se převrátí – naruby, třikrát – změníš jméno, abys – nakonec našel – sám sebe, nebo – sám sebe – ztratil. Jenom – si dávej – pozor, mé – karty – nezjevují celou – pravdu. Přece jen – byly stvořeny – ve stínech Arthämu – a – mají své – vrtochy, občas – lžou...“

„Proč mi to říkáš?“ zeptal se Němý. Sám byl překvapený, že poprvé za tak dlouhou dobu promluvil.

Vědma se usmála. Dolila jim ze džbánu a přiřukla svou sklenicí o tu jeho.

„Němý, zas – tak němý – nejsi.“

„Proč bych měl vzít nějakou práci a změnit tak svůj život? A co jsou to ty víry a tromby? Kdo vlastně jsem? Znáš můj svět, podle toho, cos řekla. Ukaž mi cestu zpátky. Proč si nic nepamatuju?“

„Uslyšíš dunění – země, spatříš – pochodující hořící – lesy – jako ohnivou – armádu, – šikující se syčící – stromy, zažiješ – divokou honitbu, až – pohlédneš do temného – nebe, spustí se – černý déšť – plný peří – z mrtvých těl ptáků – a v řece poteče – místo vody krev – tvých lidí.“

„Ničemu z toho, co říkáš, nerozumím,“ řekl Němý. „Chci ale vědět víc o své minulosti, chci konečně všechno pochopit!“

„Říkám – ti, bohové – hrají svou – hru. Teď bude – ale – nejdůležitější tahle,“ a ukázala doprostřed kruhu na dosud neodhalenou kartu.

Obrátila ji.

Její ruka samovolně ucukla a na tváři se jí objevilo zděšení. Pohlédla na Němého, který ji se zájmem sledoval.

„Musíš – odejít!“ řekla přísně. „Má – věštba – skončila. S tímhle – nechci mít – nic společného, – tohle...“ nedořekla.

Než smetla karty ze stolu, stihl si Němý prohlédnout tu poslední. Na ní stál mág na špičce ostré skály a svou hromovou holí svazoval blesk z temné oblohy. Levou rukou jako by byl zároveň připoután ke skále světelným vláknem. Kolem něho řádila vichřice, která lámala stromy. Z obrazu čísel mráz a hrůza. V tu chvíli na malý okamžik spatřil Němý sám sebe, jak stojí na holé skále uprostřed bouře, byl to on, komu vlál rozervaný plášť a komu do popálené dlaně proužil ohnivý provaz oslepující energie ukotvený v kameni, to on držel chvějící se nataženou paží hromovou hůl a kolem ní se obtáčel blesk. Jenže se už nejmenoval Němý ani Bezejmenný, ale byl čarodějem, nejvyšším mistrem